

Arrest

nr. 249 027 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. LIEKENDAEL
Louizalaan 385/4
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 september 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2021 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. LIEKENDAEL en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten, een etnisch Arabier en soenitische moslim te zijn, afkomstig uit de Iraakse hoofdstad Bagdad. U bent geboren en getogen in het huis van uw ouders te Bagdad, wijk 145 Al Sheik Omar, straat nummer 11, huisnummer 13.

Op 14 april 2011 vroeg u in België asiel aan, de dag nadat u in België was toegekomen. De hoofdreden waarom u Irak verlaten had, zou uw ontvoering in Bagdad op 1 oktober 2006 zijn geweest.

Op dat moment zou u als nachtwaker in een winkelcomplex aan de slag zijn geweest. U werd met geweld gearresteerd door een groep mannen die gelinkt zou zijn aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Gedurende drie dagen zou u vastgehouden en gefolterd zijn op onbekende plaatsen. Uw ontvoerders zouden u er (ten onrechte) van beschuldigen met de Amerikanen te collaboreren. De dag van de ontvoering nog zou uw familie door de ontvoerders gecontacteerd zijn met een vraag om losgeld. Toen ze dit twee dagen na uw ontvoering betaalden, zou u zijn vrijgelaten. U verliet Bagdad in oktober 2006 en woonde sindsdien in de stad Baquba van de provincie Diyala bij uw zus J. en haar gezin. U ging wel nog naar Bagdad voor medische behandelingen en administratieve afhandelingen. U consulteerde een psycholoog in Bagdad omwille van traumatische stress ten gevolge van een aangeboren handicap aan uw benen en waardoor u moeite had om zich aan te passen aan de maatschappij en erin te functioneren. U werd drie maal aan uw benen geopereerd zonder bevredigend resultaat, maar kreeg wel speciale schoenen. U bezocht een privékliniek in Bagdad en de laatste jaren het al-Kindi ziekenhuis in Bagdad. Uw moeder, uw broer A. en zijn gezin vervoegden u in Baquba vanaf begin 2007 omwille van het oploeiende sektarische geweld in de sjiiitische wijk van Bagdad waar jullie voorheen woonden. U en uw familie woonden sindsdien als ontheemden in een huurwoning in de stad Baquba van de provincie Diyala. Omstreeks augustus 2009 keerden uw moeder en uw broer Abdelkader terug naar Bagdad, aangezien het nieuws circuleerde dat de veiligheidssituatie er verbeterd zou zijn. Twee maanden na hun terugkeer, op 8 oktober 2009, vonden ze aan de voordeur van jullie familiehuis in Bagdad een dreigbrief gericht aan de ongelovigen en met de eis jullie huis uiterlijk binnen 48 uur te verlaten. De volgende dag zouden ze naar Baquba teruggekeerd zijn. Hoewel u in Baquba geen concrete problemen meer kende, verliet u Irak begin april 2011 en reisde u naar Europa omwille van uw gezondheidsproblemen. U verklaarde dat u en uw familie tot op heden geregistreerd blijven met verblijfplaats in Bagdad, zonder er effectief te wonen. Jullie willen het familiehuis in Bagdad verkopen, maar dat is moeilijk omdat het huis wordt bezet door militieleden van de Badr organisatie.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende Iraakse documenten neer: een briefomslag waarmee u de documenten werden verstuurd naar uw toenmalige opvangcentrum België; een kaart met uw nationaal registratienummer en nummer van de burgerlijke stand te Bagdad, dat volgens u enkel werd afgeleverd aan oorspronkelijke bewoners van Bagdad en aantoonde dat uw familie sinds de jaren 1950 daar woonachtig zijn; uw pas van de Irakese Vereniging voor Invaliden, afgeleverd te Bagdad; uw gratis pas voor het openbaar vervoer omwille van uw invaliditeit, afgeleverd te Bagdad op 17.08.1989; uw militaire pas; uw rijbewijs, afgeleverd te Bagdad op 16.01.1994 en geldig tot 2006; uw huwelijksakte, afgeleverd te Bagdad op 25.07.2004; uw identiteitskaart, afgeleverd te Bagdad op 07.03.2006; een document met uw werkverleden in Bagdad; uw bewakerspas, afgeleverd te Bagdad en geldig tot 31.12.2008; een dreigbrief van 08.10.2009; een verklaring van woonplaats in Baquba op uw naam en op naam van uw moeder, afgeleverd door een wijkmeester op datum van 15 januari 2011 en gericht aan de Dienst Immigratie en Ontheemden; een woonstverklaring op uw naam met vermelding van uw familieadres in Bagdad als woonplaats, afgeleverd te Bagdad op 13 februari 2011 (voor eensluidend kopie afgeleverd op datum van 20 februari 2011); een gelijkaardige woonstkaart, afgeleverd op 14 (maand onleesbaar) 2011; een woonstkaart op naam van uw moeder met vermelding van jullie familieadres te Bagdad, afgeleverd op 28 februari 2011; een rantsoenkaart voor 2010-2011 op naam van uw moeder en uzelf (met vermelding van jullie familieadres te Bagdad) afgeleverd te Bagdad op 28 februari 2011; uw nationaliteitsbewijs, afgeleverd te Bagdad op 1 maart 2011; een medisch attest van 24 maart 2011, afgeleverd door het Irakese ministerie van gezondheid te Bagdad, Rusafa, opleidingsziekenhuis Al Kindi, eenheid van verloven en medische attesten; een attest van de medische commissie op basis van uw medisch onderzoek op 30 maart 2011 en gericht aan de politie op datum van 6 april 2011; foto's van uw aangeboren handicap aan de voeten; foto's van blauwe plekken op uw lichaam; medische en gerechtelijke documenten betreffende uw klacht tegen ontvoering en mishandeling, afgeleverd te Bagdad in 2011; een beroepskaart als piloot van uw broer A..

Het CGVS besliste op 22 september 2011 dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalde die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Uw vervolgingsvrees was immers enkel gebaseerd op een eenmalig feit (uw ontvoering te Bagdad in oktober 2006) dat toevallig gebeurde (omdat u op het verkeerde moment was op de verkeerde plaats was) en u verder geen enkel concreet of persoonlijk feit aanhaalde waaruit blijkt dat u in Irak sindsdien nog zou worden gevisieerd en het slachtoffer zou zijn / worden van een daadwerkelijke vervolging. Het CGVS besliste wel u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet omwille van de problematische veiligheidssituatie in centraal-Irak. Ondertussen is de situatie in centraal-Irak, meer bepaald in de Iraakse hoofdstad Bagdad, echter fundamenteel gewijzigd. Bovendien keerde u meermaals terug naar Irak.

Op 28 juli 2017 vroeg u op het Belgische consulaat in Istanboel een terugkeervisum aan omdat u uw Belgische verblijfskaart verloor tijdens uw reis naar Irak op 27 juni 2017. U was in het bezit van uw Iraakse paspoort nr. A9393403, afgeleverd te Bagdad op 9 februari 2015 (en geldig tot 07.02.2023). Op basis van de reisstempels in uw paspoort, blijkt dat u eerder al vijf maal naar Irak terugkeerde in 2015 en 2016 (zie kopie van uw paspoort in het administratief dossier). Daarenboven werd u opgesloten in de gevangenis van Bergen op verdenking van verkrachting of aanranding van een minderjarige boven de leeftijd van 16 jaar. Op basis van voornoemde nieuwe elementen, verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen per schrijven van 19 september 2017 om uw statuut van subsidiaire bescherming te heroverwegen.

Op 6 december 2017 en op 6 februari 2018 werd u door het Commissariaat-generaal gehoord in de gevangenis van Bergen om te reageren op voornoemde nieuwe elementen. Tijdens deze gehoren door het CGVS bevestigde u vanaf begin februari 2015 zes maal te zijn teruggekeerd naar Irak omwille van uw oude en zieke moeder in Irak, meer bepaald drie maal in 2015, twee maal in 2016 en een laatste maal in 2017. U stelde dat uw 87-jarige moeder aan u vroeg om haar in Irak te komen bezoeken omdat ze bang was dat ze zou overlijden naar aanleiding van haar medische toestand en de geplande operaties in Irak. In 2015 onderging uw moeder een operatie wegens keelkanker in hospitaal Rahma te Baquba/Diyala en in oktober 2016 werd uw moeder geopereerd aan haar hart in hospitaal Al Qima in de wijk Waziri van de stad Bagdad. Ter staving hiervan, legde u per elektronische post (via uw broer Abdelkader in Noorwegen) een digitale kopie van bijkomende stavingstukken neer, meer bepaald foto's van u en familieleden aan het ziekbed van uw moeder in Irak (volgens u genomen in oktober 2016), foto's van medicijnen (Carvedilol EG 25 mg, Telmissartan Plus HCT EG 80 mg, Burinex LEO 1 mg, Neurontin 33 mg, Euthyrox 50, Samin 625 mg en Gevita Magnesium) en documenten uit het medische dossier van uw moeder in Irak uit 2016 en 2017: een Electrocardiogram; een pathologisch rapport, resultaten van labotesten en een medisch attest van Dr. Zaki Nqah Hasan.

B. Motivering

Na een nieuwe analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat wat u betreft de status van subsidiaire bescherming dient te worden opgeheven op basis van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Er werd u op 22 september 2011 de status van subsidiair beschermde toegekend omdat uit een grondige analyse van de toenmalige situatie in Irak bleek dat er in Centraal-Irak "een reëel risico (bestond) van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vw. bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vw., wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en nietvoorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vw. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

In casu dient aldus te worden beoordeeld of er in Bagdad nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijk uitzonderlijke situatie in Bagdad. De beslissing om het beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw. te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Irak. Die informatie werd op professionele manier verzameld uit verschillende objectieve bronnen, waaronder het UNHCR, relevante internationale mensenrechtenorganisaties, niet-gouvernementele organisaties, vakliteratuur en berichtgeving in de media. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie in Bagdad al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beoordeling sindsdien meermaals bevestigd (zie o.a. RvV 26 november 2015, nr. 157 161), en ook het EHRM is van oordeel dat de veiligheidssituatie in Irak niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Bagdad een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, 23 augustus 2016, para. 53-55). Uit het gegeven dat het CGVS al sinds oktober 2015 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet; dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd wordt; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft, kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam kan worden aangemerkt.

De informatie waarover het CGVS heden beschikt, bevestigt bovendien dat de verandering in omstandigheden in Bagdad, dewelke plaatsvond nadat aan u de status van subsidiair beschermde werd toegekend, nog steeds een voldoende ingrijpend en een niet-voorbijgaand karakter hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat Bagdad niet belegerd wordt door IS, noch zijn er aanwijzingen dat IS in de nabije toekomst geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen IS en het Iraakse leger in Bagdad. Het offensief dat IS vanaf juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad veranderd zijn, en dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Het gros van de terroristische aanslagen is wel nog steeds toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS nog sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft weliswaar tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen, doch hierbij dient benadrukt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Bovendien is het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad reeds geruime tijd aan het dalen. Meer zelfs, het aantal incidenten in Bagdad heeft sinds begin 2017 zijn laagste punt in jaren bereikt. De veiligheidssituatie in Bagdad is bovendien zodanig verbeterd dat de Iraakse autoriteiten van start zijn gegaan met het ontmantelen van "blast barriers" en "checkpoints" in bepaalde gebieden in centraal Bagdad.

Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het dagelijks leven van de gewone Iraakse burger is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoelijkd door de talrijke controles. Anderzijds dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in de provincie Bagdad, (met een oppervlakte van 4555 km², en iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont) ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend, ligt het schoolbezoek er tamelijk hoog, en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds worden deze checkpoints meer en meer afgebouwd, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd bovendien begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van het ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering in de algemene veiligheidssituatie. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints en "blast barriers" toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad niet duurzaam verbeterd was zij de bewegingsvrijheid binnen de stad verder zouden hebben beperkt.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 november 2016 nr. 34) en er keren sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug naar onder andere Bagdad (ibidem, nr. 40). UNHCR maakt bovendien nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat de situatie in Bagdad ingrijpend gewijzigd is dat zij er geen reëel risico meer lopen op ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België en andere Europese lidstaten terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad nog steeds dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Bovendien bevestigt uw vrijwillige en veelvuldige terugkeer naar Irak via Bagdad tussen 2015 en 2017 bovenstaande appreciatie over de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad. Tijdens uw gehoor van 6 december 2017 op het CGVS bevestigde u zes maal te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst Irak terwijl u in België het statuut van subsidiair beschermde had en dat u telkens ongeveer 20 dagen tot een maand in Irak verbleef (gehoorverslag CGVS I, p. 3-4). Als reden voor uw terugkeer naar Irak, liet u verstaan dat u bij uw oude zieke moeder in Irak wilde zijn. Hoewel menselijk begrip kan worden opgebracht voor de door u verklaarde reden voor uw terugkeer naar Irak, dient tegelijk te worden vastgesteld dat uw veelvuldige terugkeer naar Irak bovenstaande appreciatie over de gewijzigde veiligheidssituatie in Bagdad bevestigt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de wijziging in de omstandigheden, een voldoende ingrijpend en nietvoorbijgaand karakter heeft, zodat deze subsidiaire bescherming niet langer nodig is.

Geconfronteerd met de wijziging van het CGVS-beleid waardoor geen subsidiaire bescherming meer wordt toegekend voor uw stad van herkomst, Bagdad, omwille van de gewijzigde veiligheidssituatie (in tegenstelling tot Baquba in de provincie Diyala), verklaarde u tijdens uw gehoor door het CGVS veel mensen in Bagdad te kennen maar niet in Bagdad te willen leven omwille van de problemen (ontvoering en mishandeling) die u er in oktober 2006 zou hebben gekend (gehoorverslag CGVS I, p. 5). Dit element werd tijdens uw voormalige asielprocedure al onderzocht en beoordeeld.

Het CGVS besliste op 22 september 2017 in dit verband dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalde die wezen op een actuele gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Uw vervolgingsvrees was immers enkel gebaseerd op een eenmalig feit (uw ontvoering te Bagdad in oktober 2006) dat toevallig gebeurde (omdat u op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was) en u verder geen enkel concreet of persoonlijk feit aanhaalde waaruit bleek dat u in Irak sindsdien nog zou worden geviséerd en het slachtoffer zou zijn/worden van een daadwerkelijke vervolging. Bovendien bevestigt uw veelvuldige terugkeer naar Irak via Bagdad tussen 2015 en 2017 dat uw vrees voor vervolging in Bagdad ongegrond is.

Uit uw administratief dossier en uw verklaringen blijkt dat uw ouders geboren en getogen zijn in de Iraakse hoofdstad Bagdad (uw vader zou overleden zijn aan darmkanker in 1989); dat u zelf geboren bent in Bagdad (in 1974); dat u gedurende minstens 32 jaar (tot in oktober 2006) ononderbroken en permanent verbleef in Bagdad; en dat u in de stad Bagdad opgroeide, school liep (afstudeerde in 1991) en werkte (van 1993 tot 1996 in de onderhoudsafdeling van het al-Kindi ziekenhuis, van 1996 tot 2001 in de autogarage van uw oom en als parttime verkoper in een kiosk en van 2001 tot 2006 als bewaker van een winkelcomplex).

U verklaarde weliswaar vanaf oktober 2006 tot aan uw vertrek begin april 2011 te zijn verhuisd van Bagdad naar Baquba in de provincie Diyala, dat u in Baquba verbleef als ontheemde en dat uw familie in Irak (moeder, broer Abdulkader en zussen) er nog steeds wonen als ontheemden in een gehuurde woning (gehoorverslag CGVS II, p. 10 en 14). Ter ondersteuning hiervan legde u een document voor, met name een verklaring van woonplaats in Baquba op uw naam (idem voor uw moeder), afgeleverd op uw verzoek door een wijkmeester op datum van 15 januari 2011 en gericht aan de Dienst Immigratie en Ontheemden. Gevraagd of dit een officieel document van de Iraakse overheid is dan wel een verklaring van woonplaats opgemaakt op uw verzoek door een wijkmeester, verklaarde u het document zelf niet te kennen omdat uw advocaat in Irak ervoor zorgde toen al weg was uit Irak en u de documenten opstuurde toen u in België was (gehoorverslag CGVS II, p. 7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen als zou u op het moment van de afgiftedatum van voornoemd document in januari 2011 nog steeds in Baquba/Irak hebben verbleven, kon u dit niet uitklaren (gehoorverslag CGVS II, p. 14).

Uit andere door u voorgelegde documenten – uw woonstverklaring, afgeleverd op uw naam te Bagdad op 13 februari 2011 blijkt echter dat u nadien - in februari 2011 – kennelijk nog steeds woonachtig was in Bagdad. Sterker nog, uit de rantsoenkaart 2010-2011 van u en uw moeder, afgeleverd te Bagdad op 16 februari 2010, blijkt dat u ook al op dat moment samen met uw moeder op hetzelfde adres in de voedselbedeling was opgenomen. Geconfronteerd met voornoemde woonstdocumenten, herhaalde u dat u en uw familie als ontheemden in Baquba verbleven maar stelde u dat u en uw familie tegelijk geregistreerd blijven bij de Iraakse overheid als woonachtig op het adres van uw familiehuis in uw stad van geboorte en herkomst Bagdad (gehoorverslag CGVS II, p. 7 en 10-11). Bovendien verklaarde u tijdens uw laatste gehoor door het CGVS dat uw familiehuis in Bagdad nog steeds jullie eigendom is en te koop staat (gehoorverslag CGVS II, p. 11, 13 en 15). Het houdt echter geen steek dat jullie een woonstkaart, laat staan een rantsoenkaart – die enkel kan gebruikt worden in specifieke verdeelpunten – zouden aanvragen in Bagdad als jullie er niet verbleven. Voornoemde vaststellingen ondermijnen uw bewering dat u en uw familie sinds 2006-2007 niet meer in Bagdad woonden maar als ontheemden in Baquba.

Daarenboven beweerde u tegenover het CGVS niet te kunnen terugkeren naar Bagdad omdat uw familiewoning aldaar in beslag werd genomen door militieleden (gehoorverslag CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 5 en 11), maar er dient te worden vastgesteld dat u hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw voormalige asielpcedure geen gewag maakte van het gegeven dat uw familiehuis in Bagdad in beslag werd genomen door leden van een politieke partij of militia. Geconfronteerd hiermee, meende u dit voorheen toch te hebben vermeldt (gehoorverslag CGVS II, p. 11), maar dit vindt geen steun in het administratief dossier. Bovendien legde u in dit verband incoherente en uiteenlopende verklaringen af die de geloofwaardigheid van de inbeslagname van uw huis in Bagdad tot op heden verder ondermijnt. Tijdens uw gehoor door het CGVS op 6 december 2017 verklaarde u dat uw familiehuis in Bagdad 12 jaar geleden (wat neerkomt op 2005) in beslag werd genomen door leden van een politieke partij, zodat u daar niet meer kon verblijven (gehoorverslag CGVS I, p. 4). Tijdens uw laatste gehoor door het CGVS op 6 februari 2018 verklaarde u dat uw soennitische familie naar aanleiding van het oplaaiende sektarische geweld in 2006-2007 uit Bagdad werd verdreven en dat jullie familiehuis in beslag werd genomen door sjjiitische militieleden van de Badr organisatie die er hun kantoor vestigden, maar stelde u niet meer te weten sinds wanneer jullie familiehuis in beslag werd genomen omdat u toen in het buitenland was

(gehoorverslag CGVS II, p. 9, 11). Verder klemt de inbeslagname van jullie familiehuis in Bagdad vanaf 2005 of 2006 met het feitenrelaas dat u aflegde tijdens uw voormalige asielpcedure, meer bepaald het gegeven dat uw moeder en uw broer Abdelkader (alsook uzelf, volgens de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de DVZ op 11 mei 2011) van augustus tot oktober 2009 vanuit Baquba tijdelijk (gedurende twee maanden) terugkeerden naar jullie familiehuis in Bagdad omdat het nieuws circuleerde dat de veiligheidssituatie er verbeterd zou zijn; toen uw familie terugkeerde naar huis, troffen ze het in geplunderde staat aan terwijl jullie wijk onder controle was van de Mahdi militie; twee maanden later, op 8 oktober 2009, vond uw familie aan de voordeur van jullie familiehuis in Bagdad een dreigbrief (ondertekend door de u onbekende strafbrigade Saraya Al Qassas) gericht aan de ongelovigen met de eis jullie huis uiterlijk binnen 48 uur te verlaten; de volgende dag keerden jullie of voornoemde familieleden terug naar Baquba (zie administratief dossier, in het bijzonder gehoorverslag CGVS dd. 12.09.2011, p. 9, 16). Geconfronteerd hiermee, verklaarde u dan weer dat uw moeder en uw broer in 2009 naar Bagdad terugkeerden om jullie spullen op te halen bij de burens en om na te gaan of er een kans was om jullie woonst opnieuw te betrekken, quod non (gehoorverslag CGVS II, p. 11-12). U voegde hieraan toe dat uw familiehuis in Bagdad nog steeds jullie eigendom is, maar dat de verkoop ervan wordt bemoeilijkt doordat jullie huis nog steeds wordt bezet door militieleden (gehoorverslag CGVS II, p. 12, 13 en 16). Er kan geen geloof gehecht worden aan voornoemde wisselende en tegenstrijdige verklaringen.

Uit het geheel van uw verklaringen, voorgelegde documenten en elementen in het administratief dossier dient alleszins besloten te worden dat u nog steeds geregistreerd staat bij de Iraakse overheid als woonachtig in Bagdad, dat u en uw familie nog steeds eigenaar zijn van jullie familiehuis in Bagdad en dat u zich bijgevolg opnieuw kan vestigen in uw stad van herkomst Bagdad in geval van een actuele terugkeer naar Irak.

Tijdens het gehoor door het CGVS op 6 december 2017 vroeg u eveneens rekening te houden met uw mentale problemen (gehoorverslag CGVS I, p. 7). Ter staving hiervan legde u een brief neer, opgemaakt op 18 juli 2016 door Dr. Natacha BINDJI, psychiater te La Louvière, waarin de dokter attesteert dat u psychiatrische consultatie bij hem volgde sinds de maand mei 2016 wegens ernstige posttraumatische stress en depressie, dat u eerder al sinds 2012 werd gevolgd door Dr. Atse en dat u zware medicijnen zoals valium neemt. Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat uw huidige mentale problemen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging in Irak of dat u omwille van uw mentale problemen een reëel risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming loopt in geval van actuele terugkeer naar Irak. Er kan hier nog worden opgemerkt dat u reeds lang met mentale problemen kamp omwille van uw aangeboren handicap, aldus nog uw verklaringen tijdens uw asielpcedure in 2011. In elk geval is duidelijk dat uw mentale problemen niet van dien aard zijn dat ze het u onmogelijk maken de confrontatie met Irak aan te kunnen, getuige hiervan het feit dat u de voorbije jaren regelmatig terugkeerde naar Irak en Bagdad.

Gelet op dit alles is het Commissariaat-generaal van mening dat de status van subsidiaire bescherming die u in 2013 werd toegekend conform artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet opgeheven dient te worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”

2. Bij aanvullende nota van 25 januari 2021 brengt verweerder aanvullende informatie bij over de veiligheidssituatie in Irak.

Bij aanvullende nota van 28 januari 2021 brengt verweerder uitspraken bij van de rechtbank van eerste aanleg te Bergen en van het Hof van Beroep te Bergen ten aanzien van verzoeker.

3.1. De Raad stelt ambtshalve het volgende vast:

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”.

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep indien hij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt en het onwettig bevinden van de aangevochten beslissing hem een direct en persoonlijk voordeel verschaft, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat het desgevallend inwilligen van het beroep hem een concreet voordeel oplevert. (RvS 5 juli 2016, nr. 235.343).

Ingevolge artikel 49/2, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet, wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, toegelaten tot een verblijf van één jaar en in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar.

Luidens artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet, wordt de subsidiair beschermde vijf jaar na de indiening van zijn aanvraag, tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk toegelaten.

Naar luid van § 5 van diezelfde bepaling, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijzenden overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de internationale beschermingsstatus overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. De parlementaire werkzaamheden verduidelijken de draagwijdte van deze bepaling als volgt:

“In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigden van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet.” (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6).

3.2. Gelet op het gegeven dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende op 14 april 2011 en hem op 22 september 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, werden de partijen ter zitting gevraagd om zich uit te spreken over het belang van verzoeker bij de huidige vordering.

De verzoekende partij verklaart zich de subsidiaire beschermingsstatus te willen behouden.

De verwerende partij verwijst naar de actuele informatie in het dossier.

3.3. Verzoeker diende *in casu* een verzoek om internationale bescherming in op 14 april 2011. Op 22 september 2011 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Derhalve beschikte hij op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 3 augustus 2020, overeenkomstig artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet, over een recht op onbepaald verblijf in België.

Verzoeker doet derhalve niet blijken van het rechtens vereiste belang zodat het beroep moet worden verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS